

БЕЛЕЖКИ КЪМЪ ГЛАВА XIII

¹ Български архиепископи и патриарси (Голубински 33 и сл.): Йосифъ 870, Георги 878, Леонтий, Димитрий, Сергей, Георги, Дамянъ (при Петра), Германъ или Гавриилъ въ Водень и Прѣспа (при Самуила), Филипъ (първи въ Охридъ), Давидъ ок. 1015—1018, Иоанъ 1019, Левъ († ок. 1055), Теодулъ, Иоанъ Лампенъ († ок. 1078), Иоанъ *Ζωνος*, Теофилактъ (ок. 1085—1107), Левъ Мунгъ (евреинъ), Михаилъ Максимъ (евнухъ), Евстатий (1134), Иоанъ Комнинъ (племеникъ на Алексия I, ок. 1143—1156), Константинъ I (смѣненъ 1166), непоименуванъ 1183, Иоанъ Каматеръ. Ср. Zachariae 16—24.

² До Анения, ер. 21, р. 541.

³ До импер. лѣкаръ Мих. Пантехнесъ. ер. 73, р. 563.

⁴ Горната църква Св. София била построена отъ архиепископа Левъ; долната — отъ Теодула. Едната отъ тѣхъ и до днесъ още служи за джамия.

⁵ Вж. често споменуваното отъ насъ съчинение на Рачки за богомилитѣ и Schmidt'овата *Histoire et doctrine de la secte des Cathares ou Albigeois*. Paris 1849. За гръцкитѣ богомили: Euthymios Zygadenos, ed. Gieseler, Göttingen 1842.

⁶ Въ 1040 год. павликяни се явяватъ въ гръцката войска въ южна Италия. Gibbon, chap. LIV nota ee.

⁷ Списъкъ на 16-тѣ „ecclesiae Catharorum“ въ Франция, Италия и на Балканския полуостровъ въ началото на XIII вѣкъ, състав. отъ Reinarus Sachoni, *Bibliotheca max. partum* T. XXV p. 269. Martène et Durand, *Thesaurus nov. anecdot.* V. 1859. Ср. гл. XV.

⁸ За сношенията на пиемонтскитѣ еретици съ Босна въ XIV вѣкъ вж. отчетитѣ на инквизицията у Girolamo Amati, *Archivio storico italiano*. Firenze 1865, Ser. III, t. I. у Рачки Rad VIII, 130.

⁹ *Notitia conciliabuli apud S. Felicem de Caraman sub papa haereticorum Niquinta celebrati*. Bouquet XIX. 448.

¹⁰ Наскоро следъ отпътуването на Никита въ Ломбардия се явилъ нѣкой си Petracus отъ задморието (*des parties d'outremer*) и агитиралъ успѣшно въ полза на българския възгледъ.

¹¹ Още въ XIII вѣкъ Бабуна. Шафарикъ, *Ram.* 25. Споредъ преданието тая планина отдавна била прибѣжище на бабунитѣ или богомилитѣ. Григоровичъ, *Пут.* 139.

¹² Сръбскитѣ крале Стефанъ Урошъ III изпратилъ сина си, отсетне царь Душанъ, съ войска противъ „безбожнитѣ и мръсни“ бабуни, които подирнятъ следъ голѣмо кръвопролитие разбилъ и после се върналъ при баща си въ Сърбия. Стара бележка